

מסורת הש"ס

בְּרִיתִי דְּלֹא בְנֵי פִרְעוֹן יִנְהֹוּ. [א] אֶעֱשֶׂה זֶה מֵחֹזֶק לֹהֶם
קִרְקַע הוּוּ לֵהוּ כִּיְתוּמִים שִׁקְנוּ קִרְקַע לְאַחֵר מִיתַת
אֲצִיהֶן לֵאמֹר צֶעַל חֹזֶק חֹזֶר וְגוֹבֵה אֹתָם מֵהֶן וְאֵף עַל גִּבּוֹן דִּשְׁגָבוֹ
קִרְקַע בְּחֹזֶק אֲצִיהֶן אֲמַרְיִן צִיט וְנִחְלִין "צ"ג 79 קסג). דִּצְעַל
חֹזֶק חֹזֶר וְגוֹבֵה מֵהֶן: **רִצָּה** מוֹה
גוֹבֵה וְמוֹה גוֹבֵה. אֶעֱשֶׂה דִּלְמַרְיִן
אֵין גּוֹזִין מִנִּסְכִּים מֵשִׁעֲבָדִים מִמּוֹס
שֵׁם נִסְכִּים זֶה חֹרִין אֶפֶי" הוּוּ צִיבּוֹרִית
אֲשֵׁי הֵכָּה דְּלוֹהֶה מִשְׁעַבְדֵי יִמְנוֹ:
אֶבֶל זֶבֶן עִידוּת וְזִיבּוֹרִית. נִלְאָה

שיש בן חורין משום
תקנתא לא ניהא לי כ
האומר אי אפשר ב
שומעין לו מאי כגון
רב הונא יכולה אשה
ניזונית ואיני עושה:
בינונית וזיבורית ושי
כולהו וליגבו מעידי
ובינונית וזיבורית לית
להו גבו מבינונית וז
בתקנתא דרבנן אבי
בינונית וזיבורית מא
אתו כולהו גבו מע
מכר ראשון לשני כ

מצי א"ל הנחתי לך מקום לגבות.
לאו דוקא קאמר הא ליסנא

לדל שייך למימר הכי אלל גבי
בעלים ולא גבי לוקח ראשון ועיקר
טעמא לא הוי אלל משום דמה מכר
ראשון לשני כל זכות כו' והוא היה
יכול לדחות אלל בינונית אחת
אבל לא היה שצריך בינונית דכוחה
לא מצי לדחות אלל ויצורית דראשון
נמי לא היה יכול לדחות אלל ויצורית
דאי משום אי שפסק יאמר לו לבי
מהדר: **דינא הוא דאורי ראובן**
וקא משתעי (דינא בדהיה). וא"ת
מאי נפקא מינה הא כל מה שיכול
לראובן לטעון טענין ליה לשמעון
לדענין ליה ללוקח וכן ליתומים צין
פרוע צין מזויף ונריכי עידי קיום
(א) דאי לאו הכי לא שצקת חיים לכל
צריה וצפרק גט פשוט (ב"ב 97
קטז); נמי מוכח כן דקאמר שכיב
מרע שאמר מנה לפלוני צדי אמר
מרע ונתנין לו לא אמר מנה און נתנין
ותוקי לה בדנקט שטרך אמר מנה
קיימה לטעריה לא אמר מנה לא קיימה
לשטעריה משמע דטענין להו ליתמי
מזויף וצפיק דב"מ (דף יד. ד"ה דיה)
הארכמי וכן אין לומר דנ"מ שעדי
של צ"ח קרובים לראובן ורחוקים
לשמעון דלא לשמעון נמי אין יכולין
לשערי כיון דאי טריף לה שמעון
אול צתר לראובן וכן א"י יהיה לשמעון
עדים שמעדין זכותו והם קרובים

פסולין להעיד אפילו לראובן כיון דיש ריוח לשמעון שמעמיד הקרקע
בידו כדמוכח סוף פרק קמחא דמכות (דף קז.) גבי אינעט וטוביה
קרוצים דערב הוו פסיל להו אפילו לגבי להו ומלוה משום דכי לית
לניה ללוה אזל מלוה בתר ערבא א"כ מאי נפקא מיניה ויש לומר
דנפקא מיניה לרביה לערובא כגון שאמר שמעון אין לי עדים
לרביה ורביה ולאחר זמן מתא רביה אז עדים שמעון אין יכול
להביאם וראובן שלא אמר אין לי עדים יכול להביאם אז נמי
כגון שטוען לבית דין גדול קאלוניה ושמעון לא מאי למטרח

ועון צניעות, ששעמד צעל חוב עליה ואלא שצב צניעות משל ראובן אלל שמעון, הלכך ראה לבג
אזלך כלום לא אטריח את לוי שהיה לי מקום לגבות, ראה מלוי גובה, כגון אם לא ימלא אלא
לוי יבניעמו וימלאו והיה אזלני ויבורה לא היה יכול בעל חוב לדלוון לחובע על לוי, אך
יפרי מקום בעולם דא וזמן שיש אלל צעל חובו כדי חובו לא ויטרוק לקרוב שמעון, אלל כאן שמעון אלל
יטלם לו (בס"ד), ומשעתה דינא בהדריה, דצעל חוב ואלא ואלא ואלא ואלא ואלא ואלא ואלא ואלא
חוב חבד חוב, וזא אשמעה ליה פסיעתן (בתחוב צב), רעה מצוי א"ל, צעל חוב, שורא
(בתחוב צב), אי מפקת מנינה עלי הדר, מה שאמא מוציא שמעון חובור עלי (שם ושם).

מוסף רש"י

[illegible]

בשטר אחד, דבשי סטרוי
אין גויזן מלוי אלף א"כ
לנקא משמעון אותם שלקא
ממראוון נאחרונה, דמאי
אילי היטא קי שמעון מקום
לגנבות הימנו כשלקא את
זו ואין זו בשעבודך, דליין
גפרעקס מנכסם משועבדים
משמעון שיש נצי חורין
(כתובות צב). רבי מזה
גובה רצה מזה גובה.

יבדמסס ואזל דזן לוי
יכל זמן שזמא מל ראז
מטול עליה, ואע"ל דאז
בעל חזו הוא ואמור רבן
באחריות. אם יטרפו ממ
עליו שם גגול דברים
(ב"מ ט.) איני טורף ממך